

ТІ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ ГОЛОС НАДІЇ

№ 2 (59) 60

лютий '96

Видається з лютого 1991 року

«Проповідуй Слово наполегливо і повсякчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю і повчанням» Тим. 4:2.

У цьому місяці виповнюється 5 років з дня виходу у світ першого номера газети «Голос надії». Ювілей? Так, і ми дякуємо Богові за ці роки. Але разом з тим, не хотіли б особливо загострювати на цьому увагу. Редакція бажає, щоб цей ювілей був не останнім, щоб наше видання ще довго несло Добру Вістку тисячам читачів.

І, можливо, хтось з недовірою ставиться до християнської періодики, ми, працівники редакції, переконані: це праця для Господа, праця, яка приносить чудові плоди. Мо-

Ми твердо переконані в одному: незважаючи на усі недоліки, «Голос надії» почули десятки, сотні спрагнених душ і це для нас найвищою нагородою. Про це свідчать листи до редакції, в яких подяка, душевний біль і радість говорять про те, що газета не залишає читачів байдужими.

літься за нас, за нашу газету, за нашу Україну, якій так потрібне Слово Боже.

До речі, Мінпресінформом України на 1.12.95 зареєстровано 97 газет, журналів, бюлетнів на 2 бюлетні. Комітетами у справах преси та інформації на місцеву сферу розповсюдження зареєстровано 68 видань: 57 газет, 10 журналів, 1 бюлетень.

Засновники — 22 релігійні об'єднання та церкви, 2 редакції засобів масової інформації, 3 товариства з обмеженою відповідальністю, 3 приватні особи («Голос України», № 237, 14 грудня, 95).

НОВИНИ

Проблема...

м. ГЛАДОВ (Удмуртія). 13 січня у цьому місті відбулася молодіжна конференція представників Удмуртії, Татарії, Нижньогородської області. Основна тема конференції: заклик до місіонерської праці.

У цьому ж місті пройшла нарада працівників місії «Голос Надії» даного регіону. Обговорювалися питання місіонерської праці, проблеми і перспективи роботи в регіоні. У нараді брали участь А. Олеш — відповідальний за місіонерську працю по Волзько-Уральському регіоні, П. Кібукевич, М. Климчук, С. Ярута.

НИЖНЬОГОРОДСЬКА область.

На Різдвяні свята в містах Семьонов та Сергач були проведені євангелізаційні богослужіння, які надалі будуть там проходити регулярно. У м. Сергач працюватимуть Цибушкін Олександр та Графова Ірина члени церкви м. Дзержинська.

В місті Арзамасі в кіно-театрі постійно відвідують богослужіння біля 20 чол. За оренду приміщення для богослужіння директор кіно-театру відмовляється брати плату: «Це Божа справа і за неї брати гроші?»

В м. Дзержинську за три дні фільм «Ісус» побачили більше тисячі чоловік. Це також проповідь Слова Божого.

ПРОБУДЖЕННЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МЕНЕ?

Наша газета багато розповідала і розповідає про місіонерів, їхню працю, їхній великий, без перебільшення, подвиг на євангелізаційних полях. Це люди, дійсно, вибрані Богом, які багато чим пожертвували у житті, залишивши тепло батьківського дому, спокійне життя і поїхали у далеку Карелію, Воркуту, Якутію. Для багатьох вони є прикладом віри, прикладом справжнього християнина, в житті якого діє Дух Святий. І це не гучні слова, це факт, і наша місія гордиться такими працівниками.

Тому на такому фоні може здатися дивною тема бесіди, що відбулася на початку лютого у місії «Голос надії». Мова йшла про освячення та виправлення духовного стану місіонерів. Так, саме місіонерів. Життя показує, що називатися християнином — не означає бути ним, і працювати місіонером — не означає автоматично бути захищеним від гріха. На жаль, є гіркі випадки, коли ті, хто покликаний спасати інших, хто проповідує про святе життя в Бозі, самі впадають у гріх. Ворог особливо зацікавлений в тому, щоб звалити саме таких духовних працівників, щоб ввести подібними випадками інших у спокусу: «Ось, бачите, вони всі такі святі».

На бесіді не розбиралися конкретні випадки, не називалися імена. Головний наголос ставився на тому, щоб у подальшій праці з людьми, серед безлічі проблем та питань, які доводиться вирішувати місіо-

неру, на перше місце поставити турботу про власний духовний стан. Були накреслені головні напрямки розв'язання цього болючого питання, висловлені конкретні пропозиції щодо того, як духовному працівникові залишитися вірним Богові у повному розумінні цього слова. Мимоволі пригадуються слова Господа: «Святий нехай ще освячується» (Об'яв. 22:11).

Для чого ми все це розповідаємо читачеві? Щоб виправдатися? Зовсім ні. Ми часто просимо молитися за конкретні місійні проблеми, як організаційні, так і фінансові, за тих людей, кому проповідується Слово Боже, і навіть за здоров'я місіонерів. А за духовне здоров'я? Ми звертаємося до вас, наші молитвеники,

МОЛІТЬСЯ

за духовний стан наших працівників, щоб Бог зберіг їх від гріха та падіння, щоб істина не була зневажена через якісь вчинки, що не личать не лише місіонеру, але й просто християнину. Не забувайте, що наші успіхи — це ваші успіхи, і справа проповіді Євангелії є нашою спільною працею. *„Хто ж вірний і розсудливий раб, якого господар поставив над слугами своїми, щоб давати їм їжу своєчасно? Блажений той раб, господар якого, прийшовши, знайде, що він робить так“* (Мат. 24:45-46)

Наш. кор.

Духовний семінар у Києві

З 8 по 10 лютого у Києві відбувся семінар на тему «Святість та єдність Тіла Христового», який об'єднав представників Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄ, Союзу вільних церков ХЄВУ, Асоціації незалежних харизматичних Церков Повної Євангелії, Міжнародної Асоціації «Емануїл», Асоціації «Альфа і Омега». Семінар проводили Райнгольд УЛОНСКА — прези-

дент П'ятдесятницьких церков Німеччини, президент Європейської Федерації П'ятдесятників та Вальдемар САРДАРЧУК — директор міжнародної місії «Ніємія». Ними були прочитані три основні лекції: «Народження згори», «Хрещення Святим Духом», «Застосування духовних дарів на практиці». Ціль семінару: об'єднання українських церков п'ятдесятницького напрямку у спільній духовній праці.

ХРОНІКА

Коли ж відродиться Абхазія?

Нещодавно редакцію газети «Голос надії» відвідав місіонер Георгій БАЗБА з Абхазії. Наша газета неодноразово писала про його працю у Піцунді. Не зав-

жди є змога зв'язатися з цим, колись курортним містечком, а тим більше туди поїхати. Тому ми дякуємо Богові за можливість бачити брата у нас.

Церква у Піцунді нараховує зараз 60 чоловік, на зібрання приходить близько 70. Кількість відвідувачів могла б бути більшою: бажаючих є багато, але великою перешкодою є агітація православ'я та мусульманства, яке виражається у нагнітанні страху та залякуванні. Є випадки, коли православні ходили з під'їзду у під'їзд, у кожную квартиру, попереджуючи, щоб не пускали дітей у недільну школу. Дуже вагомим аргументом у їхній агітації є минуле Георгія Базби: «Ви що, хочете віддати своїх дітей тому тюремщику?!».

Матеріальне становище населення надзвичайно важке. Рабо-

ти практично немає, отже немає грошей. Все, що є у людей, міняється на продукти, одяга зовсім знецінилася. Дехто пробує виїжджати у Росію підзаробити.

Ми звертаємося до читачів газети з особливим проханням.

МОЛІТЬСЯ

— щоб Бог благословив працю Георгія Базби, дав йому сил у служінні, укріпив віру;

— за церкву у м. Піцунда, за її духовний та чисельний ріст, щоб віруючі стали світлом серед гріховної темряви;

— щоб Господь втихомирив ворогів, які ідуть проти проповіді Євангелії;

— за президента Абхазії, щоб через нього Господь міг подіяти на духовний стан країни;

— щоб Бог допоміг організувати в російській школі недільну школу;

— щоб Господь звільнив країну від духовної темряви, від духів обману, що полонили її.

Не отримувати допомогу, а співпрацювати

«Асамблея Божа» є одним із найбільших та найстаріших п'ятдесятницьких світових рухів, який об'єднує сотні церков та союзів. На сьогоднішній день безпосередньо в «Асамблеї Божій» працює близько 1600 місіонерів у 140 країнах світу. Розповідає Френк МАРТІН регіо-

нальний директор Асамблеї Божої у країнах бувшого Радянського Союзу.

— Я представляю місійний відділ Асамблеї Божої у країнах колишнього Радянського Союзу. Наше завдання — допомогти віруючим ваших країн у духовній праці та духовному рості, щоб Бог щедро вилив Духа Святого на ваші церкви. І ми молимося за те, щоб Бог використав нас якнайефективніше.

— Ви допомагаєте у духовному становленні наших церков. А чим можуть українські церкви допомогти Асамблеї Божій у вирішенні тих завдань, що стоять перед нею?

— Ми вважаємо, що одним із наших завдань тут, на Україні, — підготувати служителів, пасторів для вашої країни. У цьому

напрямку ми співпрацюємо з Київським Біблійним інститутом. Коли українці будуть належним чином підготовлені, щоб самим викладати та навчати, — це і буде вашим найбільш вагомим вкладом у нашу спільну працю. Ми тоді зможемо більше уваги приділити іншим народам, які ще є далекими від Бога.

— Ваші побажання читачам газети.

— Перш за все, хочу попросити, щоб подякували Богові за те, що ми можемо тут працювати: декілька років тому це було б неможливо. Хотів би, щоб наше спілкування росло та розвивалося і, працюючи разом, ми побачили велику перемогу. Бажаю кожному пасторові мати помазання Духа Святого, щоб у церкві були реальні духовні плоди.

Праця в Марійській республіці розпочалася

У попередніх номерах газети ми повідомляли про те, що казанська група місії «Голос надії» планувала розпочати євангелізаційну працю у сусідній Марійській республіці. Редакція отримала перше повідомлення від місіонера-євангеліста Сергія ЯРУТИ про справи у цій новій точці.

На фото: перша євангелізація у м. Волжську на різдвяні свята, де кожен бажаючий отримав Новий Завіт.

1. м. ВОЛЖСЬК (70 тис. населення). Організована школа Біблії, яка проходить щосуботи в орендованому приміщенні ідальні. Проводяться євангелізації в загальноосвітніх школах, роздаються Нові Завіти. Є чималі перешкоди в роботі зі сторони православної церкви.

2. м. ПАМАРИ (8 тис. населення). Щоп'ятниці проходить школа Біблії. Недільну школу, для якої спеціально орендується приміщення, відвідують 27 дітей. Прохання молитися за чоловіків, які не дозволяють своїм дружинам відвідувати богослужіння.

3. Н. ПАРАТИ (1,5 тисяч населення). Кожного понеділка проводяться уроки по дослідженню Біблії, організовується недільна школа. У цьому населеному пункті проживає 20 членів церкви. Хотіли будувати приміщення молитовного будинку, але не дозволяють. Прохання молитися за вирішення даної проблеми.

Юнаки і дівчата, старі і діти — нехай усі хвалять Господнє ім'я, бо тільки Його ім'я є звеличене; величність Його на землі й на небесах!
Псалом 148:12-13

28 січня богослужіння у церкві ХВС с. Рованці, Волинської обл., було повністю віддане служінню дитячого хору, що прибув з м. Львова. Гостями також були заступник Єпископа Всеукраїнського Союзу ХВС пастир церкви м. Львова Мальський, Б. О., відповідальний по НШ Сидорчук В.Б., диригент хору Самусь Г.С., вчитель НШ, керівник літературного гуртка Підганяк О.П.

Евангелізуємо Америку?

Якось, кілька років тому, в розмові зі мною американський проповідник М. Медіна, який проводив тоді у Києві пастирську конференцію для українських служителів, сказав, що ще настане час, коли Україна буде посилати на американський континент своїх місіонерів. Маючи за плечима великий практичний досвід духовної праці в умовах труднощів та переслідувань, українська церква може багато чим допомогти американцям в духовному рості. Ну, що ж, можливо цей час уже настав. Саме такий висновок напрошується з розповіді Григорія ФІЛІМОНЧУКА, який щойно повернувся з місійної (так, саме місійної) поїздки по Сполучених Штатах.

Ю. Вавринюк

Під час своєї поїздки по Сполучених штатах я проїхав близько 20 тис. км. за місяць. Дуже багато Бог проявив Своєї сили і Своєї влади. Мені було відкрито, що багато людей відступили від Божої істини, пішли іншим шляхом, що Господь буде при моїх устах і що вони будуть мене слухати, і багато повернуться до Бога. І в якій би ми церкві не були, бачили особливі Божі благословіння. Я думав, що не переживу, не витримаю щоденних зібрань (а то й по два, три), але Бог дав таку надзвичайну силу, що я й не сподівався. Дуже багато Бог оздоровлював від хвороб, багато покалися. Ми, в основному, думаємо, що світським потрібно каятися. В Америці таких світських людей немає, там наші світськими робляться. Були зібрання, коли процентів 60-70 присутніх виходили каятися. Люди масово йшли до сповіді, з найрізноманітнішими гріхами. Були такі церкви, де багатьох Бог похрестив Духом Святим. У кожній церкві, де б ми не були, робили перший заклик до покаяння, другий на оздоровлення, а третій — щоб Бог охрестив Духом Святим. Зібрання проходили довго, якщо вечірне, то затягувалося до півночі.

У Атбургу мали конференцію штату Вашингтон, яка проходила у місцевому театрі, на теми

«Окультизм» і «Цнотливість». Приблизно посередині конференції назріла атмосфера до сповіді. Хто їм про це говорив? Я брав участь у сповіді і був вражений, бо таких сповідей я не мав ще ніколи в житті. Один з чоловіків признавався: «Я думав вчора втопитися, але не було можливості: могли бачити люди, але я взяв мотузок і вирішив повіситися. Та коли почув, що тут є можливість сповідуватися, то вирішив відкрити свій стан перед Богом, — все ж, можливо, буде легше». Коли він відкрив усі гріхи свої, то впав зі сльозами мені на груди, так що моя сорочка була мокрою від його сліз. Він покався і радів, що тепер буде жити.

Був ще такий випадок. Коли починалося зібрання, підійшла до мене одна молода дівчина і каже: «Я хочу сповідатися, ходіть, приймете у мене сповідь». Я відповідаю: «Можливо, давай в кінці зібрання?» «Ні, — говорить, — буде пізно!» Ми пішли у кімнатку. Я чекаю 10 хвилин, 15, а вона все плаче і плаче. «Ну, — думаю, — дам волю, нехай виплачеться». Потім кажу: «Слухай, сестричко, мені зараз потрібно йти на проповідь, не можу ж я з тобою тут сидіти довго!» І коли вона потім вийшла на зібрання, була, як сіяючий букет, і каже: «Яка я щаслива!» До місцевих братів люди не хотіли йти, лише до

нас, бо там такі закони є, що до приходу Христа вилучають. Ми молимося. Бог прощає.

Дуже хороші зібрання були у нас в Сакраменто, Мондрокаче, Бекена, Білицькій церкві. Там, як гордість кожної області, є волинська, рівненська, львівська, бердичівська, коростенська, хмельницька і багато інших церков. Американці у наші церкви не ходять і навпаки. Тому виходить так ізольовано трошки. Я був у кількох американських церквах, у великій церкві (5000 членів) у Флориді. Я б сказав, що у наших церквах найкраще, бо говорять про покаяння, про практичні духовні проблеми. А там ні про що. Правда, в одній з американських церков, де ми були (я не знаю життя тієї церкви), молилися за оздоровлення, пастир мазав хворих оливою і люди оздоровлювалися.

А те, що, кажуть, в Америці розпуста, так вона скрізь є: і в нас, і там. Але і в Америці є дуже хороші віруючі, щирі, ревні. Я вважаю цю поїздку на старості моїх років дуже корисною як для тих, з ким я спілкувався, так і для мене самого.

Пригадую, підходить до мене один чоловік і каже: «Ви пам'ятаєте мене?» — «Ні, не впізнаю» — «Ми ж приїжджали до вас з дружиною. У нас не було довгі роки дітей, і ви нам сказали: «Якщо згідні, щоб у вас було 10 дітей, то будемо молитися». Ми порадилися між собою і сказали, що згідні. І ось тепер з нами шестеро дітей, ще четверо чекаємо».

А ще після одного зібрання підвели до мене хлопчика. Одне око у нього біле, а друге здорове, і батько дуже просив молитися за нього. Стояли поруч місцеві пастири, але сміливості сказати: «Око, відчинися зразу!» — якось не вистачало. Я сказав: «Через два дні дитина буде бачити». І вони з тією вірою забрали хлопчика і пішли. Через кілька днів зустріла нас одна жінка і ска-

(Закінчення на 12 стор.)

3 лютого 1468 року помер Іоган Гутенберг (між 1394-99рр. — 1488р.) — німецький винахідник, який поклав початок книгодрукуванню. У 1452-55 рр. надрукував

у Майнці так звану 42-рядкову (або як її ще називають Мацарінська або Гутенбергська) Біблію — перше повно-

об'ємне видання у Європі, визнане за шедевр раннього друку. Механічне відтворення друкованого тексту гарантувало однаковість тексту, знижуючи можливість помилок та знижуючи ціну, так що цей винахід став великим поштовхом до широкого розповсюдження Слова Божого. Якщо раніше рукописи народжувалися одиницями, чи десятками, то друковані Біблії — сотнями. Це сприяло поширенню великого інтересу до вивчення Писання серед населення і прискорило Реформацію Лютера, Кальвіна, Цвінглі. Через сто років великий Іван Федоров видає свій знаменитий «Апостол», відкривши широким масам на Україні Слово Боже. Цікаво, що сказали б першодрукарі, побачивши сучасні комп'ютери та автоматичні друкарські лінії?

5 лютого 1837 року у бідній хатині в Нордфільді (Північна Америка) народився Двайт (Дуайт) Муді, один із найбільш успішних «здобувачів душ» 19 століття і батько сучасної еван-

гелізації. У 1889 році він заснував знаменитий Біблійний інститут (що згодом отримав його ім'я), який підготував до евангельської праці тисячі молодих людей. У 1875 році Муді почав свій перший великий евангелізаційний похід. Бог наділив його особливою здатністю проповідувати Євангеліє величезним натовпам людей.

Його учень Р. Торрей, керівник Інституту Муді, згадував: «Відразу ж після свого навернення Муді дав обітницю не пропускати жодного дня, не сказавши комусь про спасіння. Якось пізно ввечері, повертаючись додому, він згадав, що ще нікому не засвідкував про Христа. На вулиці вже нікого не було. Раптом він побачив чоловіка, що стояв біля ліхтаря. Муді підійшов до нього, і у них зав'язалася розмова. «А чи ви спасенні?» — запитав проповідник у незнайомця. ...Пройшло декілька тижнів. Однієї ночі, коли Муді мирно спав, його раптом розбудив грукіт у двері. Він швидко встав, думаючи, що щось трапилося. Відкривши двері, проповідник побачив незнайомця, що був біля ліхтаря. «Після тієї зустрічі я не знав спокою ні вдень, ні вночі. Що мені робити, щоб спастися?»

14 лютого у Римі помер великий слов'янський просвітитель, проповідник Константин (ученцях — Кирило) (бл. 827 - 869 рр.). Разом із своїм братом Мефодієм відкривав школи, перекладав з грецької мови на слов'янську церковні книги, писав і свої власні твори. Але найбільший вклад у розвиток слов'янської культури Кирило вніс створенням алфавіту (так звана кирилиця), що ліг в основу українського, російського, білоруського, болгарського та багатьох інших алфавітів. Цей факт має надзвичайно велике значення в процесі поширення християнства серед слов'янських народів.

18 лютого 1984 року відбулося урочисте відкриття палатки «євангеліста Африки» Р. Бонке, яка вміщує 34 тис. чоловік. Вона будувалася 5 років однією німецькою фірмою. Каркас, що спирається на 12 п'ятихтонних опор, тримає брезент загальною вагою більше 20 тонн, а висота сягає 27 метрів. На першому зібранні в цій палатці

показалося 5 тис. чоловік. Але вже через 11 тижнів, 6 травня, коли Бонке знаходився у Калькутті, страшенна буря пошматувала нову палатку. Залишився лише скелет із канатів і залізних стовпів. Реставрована вона була через 18 місяців. Гроші, в сумі 2,53 млн. марок, пожертвував відомий проповідник К. Коупеленд.

Підготував Ю. Вавринюк

* * *

Ніколи не кажіть людині, що вона вже навернена до Бога, ніколи не кажіть їй, що вона спасена, — нехай Дух Святий відкриє їй це. Ви самі не можете бачити, коли людина отримує життя вічне, ви не можете взяти на себе відповідальність і обманути когось у цій великій справі, але ви можете допомогти їй у її вірі і довірі до Слова Божого та направити її на правильний шлях.

Д. МУДІ

«Мені здається, я покався...»

*Раскольников... тихо, с расстановками, но внятно проговорил: „Это я убил старуху и сестру ее Лизавету...“
Ф. Достоевский, „Преступление и наказание“.*

Кажуть, чужа душа — темний ліс. Можливо. Але нам іноді так хочеться зазирнути туди хоча б у щілину. На жаль, часто такі спроби закінчуються тим, що ми просто губимося у лабіринтах чужих почуттів. Та, незважаючи на те, що чужу душу важко збагнути, все ж таки є можливість це зробити — через життя, слова та вчинки особи, що цікавить нас. Вони є віддзеркаленням внутрішнього стану людини, своєрідним духовним барометром. Безперечно, тут можна і обманутися в оцінках, та все ж рано чи пізно людина в тому чи іншому вчинкові «покаже, хто вона є насправді».

Матеріал, який пропонуємо читачеві, не є спробою «залізти комусь в душу» — це невдячне заняття. Важко також коментувати його: ніхто не може спрогнозувати продовження даної події. Автору вдалося чути про цю історію абсолютно протилежні відгуки. Від фраз типу: «Та таких треба лише стріляти...», до слів вдячності Богу за Його надзвичайно безмірну любов.

А втім, надаємо слово безпосередньому свідкові та дійовій особі нашої історії — черговому помічникові начальника слідчого ізолятора УМВС України у Волинській області капітану КОМАРУ Володимиру Григоровичу.

3 лютого 1994 р. до нас у слідчий ізолятор привезли Борисюка Сергія, якого підозрювали у вбивстві таксиста біля села Доросині Рожищенського р-ну. Це була дуже жорстока людина, від нього віяло якимось холодом та ненавистю. Він був ніби одержимим, не міг контактувати ні з начальством слідчого ізолятора, ні з тими, хто сидів разом з ним. Він усім грубіянив, усіх ненавидів, за два роки його перебування у нашій установі було «десятьк» правопорушень (лише документально зафіксованих біля 30), близько 10 разів перебував у карцері, різав собі вени, прикидався мертвим.

19 січня минулого року, якраз в день свята Хрещення, у моєму житті сталася велика подія — у Луцькій церкві ХВС я покався і прийшов до Господа. Я реально пережив Боже прощення і Божу присутність. І ось після цього відчув поклик Духа Святого піти до Сергія і розказати йому про Бога. Але я боявся. Мене ніби щось стримувало від цього кроку. Через декілька місяців випадково зустрівся з Сергієм. Він сам викликав мене на розмову: «Я чув, ви стали віруючим. Ви не знаєте моєї мами? Вона теж віруюча і ходить

на зібрання. Як побачите, передайте їй привіт» (Мати Сергія незадовго перед цим також покалася і ходила на зібрання у ту ж саму церкву, що і я). Але й цю розмову з матір'ю я свідомо відтягував декілька місяців, все вагався. Бог сам послав до мене маму Сергія. Якось на зібранні вона почала розпитувати про сина, просила молитися за нього, може Господь вийде назустріч.

Одного разу Дух Святий побудив мене підійти до камери Сергія. Почав говорити з ним про Бога. «Сергій, читай Євангеліє, Господь Сам вкаже тобі шлях, як бути далі, дасть тобі спілкування з мамою». Подібних розмов для нього вистачало лише на кілька годин, під час яких він ставав помітно кращим. Але потім продовжував виливати назовні усю свою внутрішню злість. 12 травня за чергове порушення Сергія посадили у карцер на 10 діб. Перебуваючи там, він попросив Біблію. Черговий йому відмовив (по закону у карцері це заборонено). Тоді в знак протесту він почав битися головою в стіну. Таким незвичним способом Сергій отримав Слово Боже, і з того часу ні до кого більше не звертався, і його стало практично не

чути (раніше навіть у карцері продовжував хуліганити, вимагав дострокового звільнення і т.п.). Я, бувало, гляну у віконце, бачу — сидить, читає, ззовні спокійний.

Коли Сергія звільнили з карцера, я почав з ним розмову. «Володимире Григоровичу, мені здається, я покався...». — «Чому ти так думаєш?» — «Я відчув себе звільом, я не маю права жити серед людей. Там, у карцері, у мене вперше потекли сльози. Раніше, коли хотілося плакати, щось не дозволяло».

*Он вдруг вспомнил слова Сони: „Поди на перекресток, поклонись народу, поцелуй землю, потому что ты перед ней согрешил, и скажи всему миру вслух: Я убийца!“
Ф. Достоевский, „Преступление и наказание“.*

Він зацікавився Біблією, читаючи її, з дня на день поступово приходив до духовного прозріння та усвідомлення своєї злочинності не лише перед суспільством, але й перед Богом. І коли розпочався суд, він був внутрішньо до нього підготовленим. За цей період не сталося жодного порушення.

Його злочин (вбивство з особливою жорстокістю раніше судимим) передбачав лише розстріл. І ось на суді Сергій злякався. Він почав говорити неправду, намагаючись підвести свій злочин під іншу статтю, мовляв, це було невмисне вбивство. Я відчув, що Господь відвертається від нього. Після першого дня суду я підійшов до Сергія і кажу: «Сергій, ти говориш якусь неправду, я це відчуваю. Коли хочеш Божого благословіння, ти повинен бути чесним до кінця. Ворог хоче дати тобі ніби полегшення, але він обмане». На наступному судовому засіданні Сергій чесно усе розповів. Це приголомшило усіх присутніх. Адвокат зробив заяву, що хоче викликати психіатра, але Сергій спокійно відповів: «Я проти цього. Я абсолютно здоровий і вірю, що Вашими руками, громадяни судді, мені буде підписаний Божий вирок».

(Закінчення на 8 стор.)

Біблійна кафедра

ТРИЄДНІСТЬ БОГА

Доктрина про триєдність Бога не є продуктом нашого розуму, а відкриттям. Тому сьогодні відносно неї існує безліч думок, ідей, висновків. Наш розум може прийняти Бога тільки як одну особу, а доктрина про триєдність — приймається безпосередньо через відкриття. Хоча терміна «Трійця» у Слові Божому немає, його дуже рано почали використовувати в Церкві. Його грецькою формою «триас» користувався ще Феодорі Антиохійський і Тертуліан (200 років по Н.Х.).

У християнському богослів'ї термін «Трійця» означає, що існує три відмінності у Божій особі: Отець, Син і Дух Святий. Афанасій символ віри виражає Триєдність Божу такими словами: «Ми поклоняємося одному Богу в Трійці».

Вчення про Триєдність — Господня таємниця. Може для деякого воно є протиріччям чи інтелектуальною головоломкою, однак для християн це є Божим відкриттям. Що говорить про це Біблія?

При створенні людини Бог користувався дієсловами у формі множини (Буття 1:26; 3:22, 11,7). Інші факти, які підтверджують Триєдність Господа: «І пролив Господь на Содом і Гомору дощем сірки і вогнем від Господа з неба» (Буття 19:24); Зах. 3:2; 2 Тим. 1:18. Декілька разів три особи Трійці показані разом як рівні між собою. Це під час хрещення Ісуса Христа: Дух Святий зійшов на Ісуса у вигляді голуба і голос Божий з неба пролунав, назвавши Христа Своїм улюбленим Сином. Ісус молився до Отця, щоб Він послав учням іншого Утішителя. Учням сказано було, щоб вони хрестили в «ім'я Отця і Сина і Святого Духа» (Матв. 28:19). Три Особи Трійці виявляються і в своїй праці: 1 Кор. 12:4,6; Єфес. 1:3-14; Об'явл. 1:4. Але в той же час кожна з трьох осіб є Богом.

Отець є Бог, згідно Іоан. 6:27; Юди 1.

Син є Бог, згідно 1 Іоан. 5:20; Євр. 1:8.

Святий Дух є Бог, згідно Дії Ап. 5:3-4; 1 Кор. 3:16.

Три особи Трійці відмінні у Своїй праці, явленні Себе людям, однак вони мають одну сутність і не діють ніколи незалежно один від одного (Іоан. 5:19; 10:26-30; 16:13-15). З цього всього випливає, що доктрина про Триєдність не протирічить Біблії, хоча з точки зору людської логіки важко її пояснити. Людина є слабка! прикладом Триєдності, бо має тіло, душу і дух. Ця доктрина є цінна тим, що вона допускає існування любові, яка передувала творінню. Але любов має потребу в предметі любові, любов завжди проявляється між різними особами. Одним словом, якби не було Трійці, не було б втілення Христа на землю, викупу і спасіння. Тому що тоді не було б нікого, хто б міг діяти як посередник між Богом та людьми.

«Мені здається, я покаювся...»

(Закінчення, поч. на 7 стор.)

На запитання судді: «Чому ти раніше говорив зовсім інше?», признався: «Я злякався. Але тепер готовий прийняти навіть смертний вирок: я хочу на небо йти чистим...»

Да и что такое эти все, все муки прошлого! Все, даже преступление его, даже приговор, и ссылка, казались ему теперь каким-то внешним, странным, как бы даже и не с ним случившимся фактом... Вместо диалектики наступила жизнь...
Ф. Достоевский,
„Преступление и наказание”.

...Ось така незвична історія незвичного навернення до Бога. Сергій отримав 15 років позбав-

лення волі (було враховане чистосердечне признання). Суд сказав своє слово і не нам його обговорювати. Вважаю, що вирок з точки зору закону є правильним — ми живемо в конкретному суспільстві з конкретними законами цього суспільства. Але хотів би зауважити: не плутаймо закони, за якими судять Сергія і йому подібних, з законами Господніми. Коли ми говоримо, що Бог прощає злочинця, це не означає, що він автоматично звільняється від земного покарання. Це вже інша сфера. Можна по-різному дивитися на цей факт. Для когось надзвичайно важко усвідомити, що Бог може прощати вбивцю, для якого лише одна дорога: «до стінки». Але Ісус одного разу відповів на подібне запитання так: «Не

здорові потребують лікаря, а хворі» (Мат. 9:12). Ми не знаємо, що чекає Сергія далі, все буде залежати від нього самого. Чи зуміє він зберегти чистоту тогочасного почуття, яке Господь йому дав у карцері? Віримо, що зуміє...

Семь лет, только семь лет!.. Он готов был смотреть на них, как на семь дней. Он даже не знал, что новая жизнь не даром ему достается, что ее надо еще дорого купить... Но тут начинается новая история, история постепенного обновления человека, история постепенного перерождения, перехода из одного мира в другой...
Ф. Достоевский,
„Преступление и наказание”

Юрій ВАВРИНЮК

Поетична сторінка

Хай не забракне молитовних слів

* * *

«... треба завжди молитись і
не занепадати духом»

Луки 18:1

Хай не забракне молитовних слів.
Вони голубками піднімуться
до Бога,
На їхніх крилах прилетить
підмога,

Щоб ти радів.
Хай серце сповниться до
Господа подяк,
міливо тягнуться до неба
руки —

Усіють душу благодатні звуки
Неначе мак.

Хай дух співає в тягарах земних,
Забуде геть безпомічне

«не можу»,

Бо поряд ангели несуть сторожу
Від лихих.

Хай зі сердець вихлюпує любов.
Які ж то пахощі поширяться
навколо!

Прокинеться у втомлених
навколо
Смак молитов.

Хай не забракне молитовних слів.

Вони голубками піднімуться
до Бога.

На їхні крилах прилетить
підмога,

Щоб ти радів.

* * *

«Бо Царство Боже

всередині вас!»

Луки 17:21

В мені Своє Бог Царство
сотворив,

Очистивши всі закутки від
хламу.

І плоть моя — тепер подоба
храму,

І Дух Святий в ній радісно
зажив.

Присутністю Своєю освятив,
Думкам надав і чистоти і руху.
І люблю слухати моему духу
Небесний неповторний спів.

І ось життя — одне з
найбільших див.

В нім хори ангелів,
присутність Бога...

Мое старання — більше
якогого

Запам'ятати жестів Його, слів.

Своє Він повнотою позначив.
І серцем все ловлю в

благочинні
Його красу, слова святі і

сильні —
Благаю, хоч би крихту
зрозумів!

Тебе пізнати так я захотів!
Чекаю розуміння, що й не

спиться.

Хай мудрістю наповнюся по
вінця

З Твоїх і щедрих й
благодатних злив!

В мені Своє Бог Царство
сотворив,

Очистивши всі закутки від
хламу.

І плоть моя — тепер подоба
храму,

І Дух Святий в ній радісно
зажив!

* * *

В хвилину болю, смутку і
відчаю

Я допомогу незбагненну маю.
Й до серця, що кричить з

нестерпних мук,
Я відчуваю, наче доторк рук,

Мал. Віктора Мокійчука

Що теплі й лагідні у ніжності
глибокій

Знімають біль і залишають
спокій.

Й воно, утішене й розчулене,
не в змозі

В подяці щирій зупинити
сльози.

Подяка Господу, подяка за
турботу,

Що Дух Святий ще
здійснює роботу

Й торкається загублених
сердець,

Аби покинули свій
манівець.

І в Господі Спасителі Ісусі
Знайшли підкріплення і

відродились в Дусі!

Давид

Не треба з пліч царевих
обладунків —

Вони важкі як для пастуха.
Мені Господня милості рука

Дала неоцінених подарунків.

Солодка арфа слухається
пальців,

А серце повне молитовних
слів...

І де б не був я, де б я не ходив —
Господь зі мною на усіх

лукавців.

І що той Голіаф, що он
кричить?

Страшний він людям — та
смішний для Бога.

Отут його закінчиться дорога,
Коли Господь зветиме.

Моя рука, якщо в руці
Господній,

Стає такою ж сильною тоді...
О Голіафе, смерть в твоїй

ході —
Ти небесам не вгодний..

І камінь з праці полетів, як
сокіл,

Щоб впасти на бундючнє чоло...
Звалився Голіаф — і дивно

всім було,
І загудів, і захитався докіль.

Василь МАРТИНЮК,

м. Луцьк

Сторінка для тих, кому 14-18

Християнські молодіжні компанії: закономірність, чи тривожний симптом?

Недавно мені прийшлося бути свідком такої ситуації.

Після богослужіння група молоді збиралась разом поспілкуватись, провести вільний час.

Одна з подруг сказала:

— Дівчата, я запросила до нас Валентину.

А у відповідь:

— Для чого? Вона ж не з нашої компанії!

Пізніше ніхто конкретно не зміг пояснити, чому саме Валентина не підходить до їхньої компанії.

Це наштовхнуло на думку задати декілька запитань молодді.

Знайомлюся з однією компанією. На зустріч прийшли одні хлопці, на вітання відповідають трохи скупко, стримано, але поволі у розмову втручається її величність «відвертість».

— Як давно ви дружите?

— Напевно, уже десь рік.

— У нас своя компанія: хлопці всі з віруючих сімей, а дівчата з невіруючих.

— А чому ви надаєте перевагу у дружбі з «світськими» дівчатами? Це мене цікавить, як дівчину.

— Вони більш прості. Не строять із себе «крутих».

— Ви запрошували їх на

богослужіння і чи придуть вони?

— Ні, не запрошували, але, дкмаю, що прийшли б.

— Що вас об'єднує?

— Спільні інтереси.

— Любимо разом гуляти: слухаємо сучасну музику, посидіти в якомусь «кабаку».

— Де гроші береже?

— Заробляємо.

— Батьки дають.

— Дістаємо... А ще у нас всі діляться між собою.

— Як потрапити у вашу компанію?

— Просто. Але повинна слухатися компанії.

— Приходиш, а ми дивимось чи ти «своя» людина.

— Як це?

— Ну... подібна на нас. Якщо не будеш «строїти» із себе «крутішу» за всіх у компанії, бо тоді шукатимеш собі подібних.

— Кому ви можете довірити свою таємницю: друзям у компанії, батькам, брату, сестрі, пастору?

— Друзям, від них у мене таємниць немає, і я їм повністю довіряю. А батькам... (У відповідь округлені очі, здивоване обличчя).

— Хто з вас пережив особисту зустріч з Христом?

— Ніхто з нас. Одного разу

Если друг оказался вдруг
И не друг, и не враг, а так,
Если сразу не разберешь,
Плох он или хорош,—
Парня в горы тяни, рискни,
Не бросай одного его,
Пусть он в связке с тобой —
тобой —

Там поймешь, кто такой...
Если шел он с тобой как в бой,
На вершине стоял

хмельной,—

Значит, как на себя самого,
Положись на него.

Владимир Высоцкий,
„Песня о друге”

я ледь не вийшов, але як подумав, що раніше робив...

— Яким богослужінням ви надаєте перевагу?

— Коли співає якась група.

— Коли проповідь Василь Величко.

— Ваші побажання для церкви, для молоді?

— Щоб більш дружнішими були!— Було б «кльово» десь поїздити!

Знайомлюсь з іншою компанією, де переважно дівчата, хоч є і хлопці. Дивляться з цікавістю, посміхаються.

— Що вас усіх об'єднує?

— Ну, разом співаємо!

— Близько живемо.

— Вам цікаво у своєму колективі?

— Так, ми всі майже одностайні.

— Ми можемо ділитись своїми секретами.

— Кожному з компанії довіряєте?

— Ні, дівчата тільки дівчатам розповідають.

— У хлопців свої секрети.

— У вас є лідер в компанії?

— Ні, в нас усі рівні.

— Один одного слухаємось, але є організатор.

— А якщо хтось не буде виконувати правил компанії?

ЩО КАЖЕ БІБЛІЯ ПРО ДРУЖБУ ЛЮДИНИ 3:

1) З БОГОМ

«... Авраам же вірував Богові, і це йому зараховано в праведність, і був названий він другом Божим.» Якова 2:23;

2) ЗІ СВІТОМ

«... Дружба зі світом — це ворожнеча проти Бога. Хто хоче бути приятелем світові, той стає ворогом Богові...» Якова 4:4;

3) З ЛЮДЬМИ

«Бувають приятелі на погибель, але є друг більш прив'язаний, ніж брат» Притчі 18:24;

«Друг любить усякого часу, і як брат, з'явиться кожного разу в нещасті» Притчі 17:17.

«Лихе товариство несе добрі звичаї»

1 Коринтян 15:33

- Хай шукає собі інших.
- Ми спочатку йому дамо зауваження, якщо він не згідний, то він нам не друг.
- Чи може хтось один, що має погані звички, навчити цьому всю компанію?
- Ні, ми його поставимо на місце.
- Не повинен.
- Хто може бути у вашій компанії?
- Кожен, хто поділяє наші погляди. — Наш ровесник.
- Ваші спілкування бувають переважно серйозні, чи веселі?
- Коли не співаємо, то завжди, як зберемось, більшість хі-хі, ха-ха.
- Звичайно, в цьому треба каятися, і більше приділяти часу для молитви.
- Як вам більше подобається: приймати участь у богослужінні, чи бути просто слухачем?
- Я люблю слухати.
- А мені більш подобається самій брати участь у піснях, віршах.
- Ваші побажання.
- Щоб за молодь більше молились.
- Я хотіла б, щоб молодь була дружнішою, простішою.

На сьогоднішній час проблема групування молоді є серйозною проблемою у великих церквах, особливо відчувається це у місті. Вся молодь поділена на свої групки, компанії (або, як вони часто себе називають, «банди»), де панують свої закони (добре якщо вони не суперечать законам християнської моралі). На мою думку це створює багато проблем у церкві, бо часто-густо ніхто не може знати що робиться у тій чи іншій групі. Адже для них одне з головних правил: «не ляпати язиком лишнього, якщо хочеш бути з нами».

Перша проблема в тому, що такі компанії можуть зруйнувати особистість людини. Бо ж об'єднуються у компанії за

принципом: «кожен шукає подібних собі». Отже, якщо людина мала якісь погані звички, коли вона попадає у середовище собі подібних, то всі її погані сторони прогресують і юнак чи дівчина котиться помаленьку вниз.

Друга проблема в тому, що ми всі — одне Тіло Христа і повинні спільність духа. Та

паніями, що існують у луцькій церкві. З ними цікаво спілкуватись, звичайно, при умові, якщо я нікому не буду розповідати зайвого.

А ще цікавим є те, що жоден з них на запитання: «Чи можеш поділитися своїми секретами з батьками?» — не відповів ствердно. Їм легше про це розповісти друзям, пастиру, але не бать-

подібним поділом на компанії неначе суперечимо цій істині. Не знаходимо часом спільної мови з людиною з іншої компанії і в той же час думаємо разом бути у Вічності з Христом. Чи це можливо? Що штовхає молодь на такий поділ? Це питання напевно завжди залишиться актуальним, поки існуватиме життя на землі. Найбільш чіткий розподіл на угруповання серед молоді 14 - 18 років. Там кожен чітко знає кордони, правила компанії. Це вік, коли людина хоче себе утвердити як особистість. Вони шукають собі авторитетів, і щоб впевненіше себе почувати, — тримаються групи. Це вік, коли хочеться всім довести, що і я щось значу, а це легше зробити разом з ровесниками.

Я зустрічаюся з деякими ком-

кам. Чому? Відповідь була: «Вони не зрозуміють мене».

А саме в цей період так потрібне взаєморозуміння, молитовна підтримка, бо ж людина формується, як особистість.

Разом з тим вони дуже легко схилиються на відвертість і в змозі дати правильну оцінку всім своїм діям з точки зору Біблії. Мені довелося чути, як вони засуджували себе, свої вчинки, але вийти на заклик до покавання не в змозі, щось тримає.

В наступному номері ми плануємо вмістити коментарі на дану статтю пастирів церкви, керівників молоді. Чекаємо також Ваших відгуків, читачі! Яка ваша думка з цього приводу і який вихід ви можете запропонувати з цієї ситуації?

Лариса ОНИЩУК

«Важкі» місія Біблії

Рубрику веде Олександр Ковальчук

«ТИ НІ ХОЛОДНИЙ, НІ ГАРЯЧИЙ»

«Знаю діла твої, що ти ані холодний, ані гарячий. Якби ж ти був холодний або гарячий!»

Об'яв. Ів. 3:14-20

Лаодикія була багатим містом і славилася прекрасною плодonoсною землею і шерстю своїх овець. Господь звертається через Іоана до церкви християн, яка була заснована в цьому місті після дня П'ятидесятниці, і яка вже багато чого запозичила із способу життя цього міста. Починається це застереження словами: «Так говорить Амін». Використання цього слова, яке означає «істинно так», виражає застереження, щоб лаодикійці повірили у справедливості того, що буде сказано пізніше. Гос-

подь у цій церкві не знаходить нічого достойного похвали чи схвалення. «Ти не холодний, ні гарячий» — так починається докір Божий. Слова «ти не холодний» відносяться до того, хто належить до громади християн, але не є ще народженим «згори», про говорив Христос Никодимові (Іона. 3:1-10). Але таке положення все-таки краще, аніж бути «теплим», бо у «холодного» є шанс народитися згори. «Теплий» вважає себе віруючим і таке положення найтривожніше. Визначення «ти не гарячий», можуть означати людину, яка веде половинчате духовне життя. Іншими словами, займає «золоту середину». Хоча таке

життя нейтралітету може ще існувати на землі, перед Богом цього не існує. «Не можете служити Богові і мамоні», — говорить Слово Боже (Матвія 6:24.). Людина не може служити світові і в той же самий час Богові. Це положення «тепловатості», самообману.

Лаодикійська церква дійсно існувала і вона сьогодні є прикладом усім сучасним церквам, які не помітили своєї духовної бідноти, гордяться своїм багатством. Лаодикійський період є останнім у світовій історії — це час, у якому живемо ми. І слова «ні холодний ні гарячий» дуже точно характеризують наші сучасні модерні церкви, де форми, зовнішності, філософії приділяється більше уваги, ані духовній стороні. Саме до них звучить заклик Господа: стати ревним і покаятися, запрошуючи відкрити двері свого серця і вечеряти разом з Ним.

Євангелізуємо Америку?

(Закінчення. Поч. на 5 стор.)

зала: «Ви знаєте, що Бог зробив? Той хлопчик, за якого молилися, вже бачить! Як батьки тоді чекали! Вони не могли спати тієї ночі! А коли трохи задрімали, прокинулися — око вже бачить!».

Таке побачити — варто було їхати...

Наші люди з матеріальної сторони живуть там дуже добре. Всього вистачає — і їжі, і одягу. Але люди живуть у страсі, тривозі від того, як складеться подальше життя. Говорять, Сокраменто та інші американські міста чекають великих катастроф. Люди плачуть. Але Бог говорить: «Чому кидається туди і сюди? Я скрізь сильний вас спасти!»

Підготували

Павло РОМАНЕЦЬ, Євген АБРАМОВИЧ

(В наступному номері ми продовжимо публікацію спогадів Григорія Філімончука, які газета друкувала у минулому році)

**Місія «Голос надії»
та редакція газети
потребують
Вашої фінансової
та молитовної
підтримки.
Ми будемо вдячні
усім,
хто допоможе нам у
справі благовістя в
уже існуючих
місійних регіонах та
відкритті нових
точок.**

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок №700468 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огіска; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники:
місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська Рада.
Тираж:
6100 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
263020, Україна, м. Луцьк
вул. Вороніхіна 14^а
Телефон:
(03322) 5-44-06, 5-01-32
Факс: (03322) 5-51-82